

ВЪРКОВЕН ВЕСТНИК

ИЗДАНИЕ НА БЪЛГАРСКАТА ПРАВОСЛАВНА ЦЪРКВА ЗА РЕЛИГИОЗНА И ЦЪРКОВНО-ОБЩЕСТВЕНА ПРОСВЕТА

ГОДИНА СП, БРОЙ 12

СОФИЯ, 16 – 30 ЮНИ 2002 г.

ЦЕНА 0,50 лв.

http://synpress.bglink.net, e-mail: synpress@bglink.net

- **Българската православна църква е една – Из адвокатската защита на Св. Синод на делото, забранено от разколниците във ВАС**
  - **Пети събор на българската Западно- и Средноевропейска епархия**
- стр. 3

- **Интервю с монахиня Валентина: Вярата – по-ценна и от образование, и от имане**
  - **Достойнството на свещеническото служение**
- стр. 4
стр. 5

- **Житие на св. Василий Рязански**
  - **Два гряха към нашите покойници – размисли след Задушница върху суеверията и разкола**
- стр. 6

Ново творение чрез благодатта

Царството Божие е дар, обновяване на живота и неговите възможности. Дар, който ние получаваме чрез общението „в плътта и кръвта Христови“, в истинското единство на тварното и нетварното. Нашето собствено съществуване, личността ни различие не са самостоятелни величини, но също са дар, който придобиваме подобно на дара на вечния живот чрез изменението на образа на битието. Бог Свети Дух – това е оживотворяващата ни сила и началото на всеки живот. Той дарува битие и ипостас (лице) на нашата личност като екзистенциален отговор на призива на Неговата „безумна любов“. Той обновява и нашата тварна природа, като въздига „новия човек“, съединявайки божеството и човечеството „в плътта“ на Христос.

Христос сред апостолите като Учител

Обновяването на живота на творението чрез действието на Духа Утешител е това, което съзидва Църквата и ни приобщава към нея. Когато говорим за обновяването на живота, ние нямаме предвид нито моралното „усъвършенстване“ на човека, нито неговата „юридическа реабилитация“, а реално събитие, каквото

е и самото създаване на нашия живот като сътворение на съществуващото. Учението на Христос, повторението „имитацията“ на Тайната вечеря е недостатъчно за осъществяване на Църквата като „ново творение“. Необходимо е

животворящото „съществуване“ на Светия Дух върху човешката плът, подобно на онова „снизхождение“ на Духа над св. Дева, благодарение на което се осъществява Христовото възплъщане. Това действие на Духа Утешител създава „но-

вата плът“, исторически Църквата преживява в деня Петдесетница. Но също толкова реално то се извършва по време на всяка евхаристийна трапеза, когато хлябът и виното се претворяват в Тяло и Кръв Христови. Накрая, за все-

ки от нас съществува на Светия Дух е отправна точка на нашето лично приобщаване към Църквата в събитието на кръстенето.

След Възкресението и Възнесението на Христос Неговите ученици, около сто и двацет души, се съб-

рали в Иерусалим, „където еднородно прекарвах в молитва“ (Деян. 1:14-16). Това събрание все още не представлявало само по себе си Църква; то било просто тъпа изплашена хора, обединени само от общи спомени и смътни очаквания. Само няколко дни по-рано те питали Учителя „в това ли време“ ще освободи израилския народ от римското иго и ще възстанат ли „Царството Израилево“ (Деян. 1:6). След Възкресението техните очаквания изглеждат не надхвърляли земните стремежи и привързаности.

В деня Петдесетница настъпило радикално изменение в състоянието на учениците. Лука описва това събитие с езика на аналогията: „Когато настана ден Петдесетница, те всички в единомислие бяха заедно. И внезапно биде шум от небето, като че идеше силен вятър, и напълни цялата къща, лето седяха“ (Деян. 2:1-2).

Слуховите усещания се съпровождали от зрителни представи: „И явиха им се езици, като че огнени, които се разделяха, и се спряха по един на всекия от тях. И всички се изпълниха с Дух Светий“ (Деян. 2:3-4).

Х. ЯННАРАС
„Вярата на Църквата“

Арменският католикос Карекин II на официално посещение в България

На 24 юни, по покана на български държавни институции, на официално четириденно посещение в България пристигна арменският католикос Карекин II, глава на Арменската църква.

В късния следобед той бе посрещнат от Негово Светейшество Българския патриарх Максим и архиереи членове на Св. Синод. Гостът посети патриаршеската катедрален храм-памятник „Св. Александър Невски“, след което бе приет от Негово Светейшество в залата за гости на Синодната палата по установения от протокола ред.

Въпреки че следва древни традиции, Арменската църква не е в евхаристийно общение с Поместните църкви на Вселенското православие, от което отпада през 449 г. след печалния монофизитски събор в Ефес.

Това обаче не е накарвало топлите приятелски чувства между арменския и българския народ, които са прекосян пример за човешко разбирателство и взаимопомощи. В трудни исторически моменти нашата страна е била втора родина за изстрадалите арменски преселници, както и днес тя е уютен дом за техните поколения – българските арменци.

През време на престоя му в България, на арменския католикос Карекин II ще бъде предоставена възможността да посети български църкви и манастири.

СДВ

Наркомания без наркотици

Сама по себе си наркоманията е много сериозен проблем на обществото ни. Но още по-големи тревоги буди фактът, че в съвременната ни култура и възпитание се забелязват елементи, които поначало са характерни за наркоманския тип мислене, а това, от своя страна, е много сериозна предпоставка и за още по-широко разпространение на наркотичните средства в близко бъдеще.

„Вирусът на наркоманията“ сякаш е заразил цялото съвременно общество, в което един искат да живеят в блаженство, без

да полагат душевни усилия, а други – да забогатят лесно и бързо без оглед на средствата.

Съвременната медицина, фармацевтичната промишленост и самите родители от най-ранна възраст внушават на децата, че ключът към здравето, силата и оттам – към щастието, е в продуктите на фармацевтиката: изпитвай болка – вземи хапче, чувстваш се неразположен – вземи хапче, неработоспособен си – вземи хапче ... и веднага, като по чудо ще се върне радостта на лицето ти, ще почувстваш прилив на сили, ще си популярен, забавен и

харесван... Това е посланието на рекламната индустрия. От тук до дозата наркотик разстоянието е само „техническа подробност“.

В действителност лекарствата не лекуват причината за заболяването, а само потискат и приглушават симптомите. Както и наркотичните не лекуват страданието, а замъгляват съзнанието за него. Душевният свят на никой наркоман не се е подобрил от приемането на наркотични и психотропни вещества – напротив.

Истинското изцеляване на човека е в посока на укриване на съпротиви-

телните сили в борбата с истинския причинител на всяка болест – грехопалението, което ни откъсва от Бога и ни затваря за животворните сили, идващи от Него.

Една от най-често изтъкваните причини за посягане към наркотичните е именно желанието бързо и лесно да се отървеш от дискомфортното психическо състояние.

На мъжете им допада чувството на разкрепостеност, лекота, освободеност, а на жените – откъсването от проблемите, бягството от стреса, от тревогите.

На стр. 4

ХРОНИКА

България

Патриаршески богослужения на Петдесетница и Свети Дух

На 23 юни, Петдесетница, в ПКСХП „Св. Александър Невски“ св. Божествена литургия отслужи Негово Светейшество Българският патриарх и Софийски митрополит Максим в съслужение с Негово Високопреосвещенство Американски, Канадски и Австралийски митрополит Йосиф, Негово Преосвещенство Левкийски епископ Павел, викарий на Врачанска св. митрополия, Негово Преосвещенство Знеполски епископ Николай, викарий на Софийска св. митрополия, архимандрит Борис, главен секретар на Св. Синод и нов председател на църковното настоятелство на ПКСХП „Св. Александър Невски“, архимандрит Иоан, протосингел на Софийска св. митрополия, духовенството при храма, протодякон Любомир Брато-

св. След св. Литургия беше отслужена вечерната служба, както се полага на този ден. Това е първото богослужение у ж е н и е след Възкресение Христово, започващо с тропара на Св. Дух „Царю Небесний...“ След великия прокимен Негово Светейшество хвърли орехови листа, които са символи на огнените езици, слезли върху всеки един от апостолите в Сионската горница в Йерусалим. Поради продължаващия ремонт в храма нямаше възможност да бъдат пуснати орехови листа от централния купол, каквато традиция съществува от много

години. Да се надяваме, че на следващата Петдесетница традицията ще бъде възобновена. След вечерята Негово Светейшество Българският патриарх Максим произнесе съответстващо за празника слово. Богомолният народ с голяма любов изпрати Светейшият председател на този най-голям православен храм на Балканския полуостров и съпровождащите го архiereи.

На 24 юни, Свети Дух - празника на третата Ипостас на Св. Троица, слезъл върху светите апостоли на деня Петдесетница, когато се изпълни обетованието на Спасителя, че ще прати Утешител, който ще им припомни всичко и ще ги научи на всичко и когато Църквата празнува своя рожден ден, Негово Светейшество Софийският митрополит и Български патриарх Максим в съслужение с Негово Високопреосвещенство митрополит Геласий, Негово Преосвещенство Траянополски епископ Иларион, патриар-

шески викарий, Негово Преосвещенство Знеполски епископ Николай, викарий на Софийска св. митрополия, архим. Иоан, протосингел на Софийска св. митрополия, храмовото духовенство, Негово Благоговейство дякон Атанас от катедралния храм „Св. Неделя“ и множество иподьякоци отслужи св. Литургия в храма „Свети Дух“ в сточния квартал „Надежда“. След св. Литургия Негово Светейшество произнесе пастирско слово и молитвено призова Божие благословение и Неговата милост да бъдат над всички.

Накрая Светейшият патриарх честни на храмовото духовенство и всички енорияши престолния празник на техния храм. В отговор председателят на храма отец Кирил благодари на Негово Светейшество за отеческите грижи и изрази радостта, както своята, така и на богомолците, от възможността да отпразнуват заедно храмовия празник. Многобройният богомолен народ с голяма радост търеше и взимаше благословения от Светейшия патриарх при излизането му от храма.

Николай СТОИМЕНОВ

Новини от Видинска епархия

На 15 юни, по покана на Негово Високопреосвещенство Видинския митрополит Дометиян и с благословението на Негово Преосвещенство Тимочкия епископ Юстин, в гр. Видин пристигнаха на посещение ставрофорен протоиерей Петър Стойкович, ставрофорен протоиерей Ранко Йович и иерей Зоран Йович, свещеници при храм „Св. Троица“ в гр. Неготин, също гоест беще и кметът на град Неготин г-жа Радмила Геров заедно със семейния хор при храм „Св. Троица“ с диригент г-жа Стойна Бабич.

Скъпите гости първо бяха посрещани в сградата на Видинската митрополия, където сърдечно бяха поздравени от Видинския митрополит Дометиян. От своя страна те благодариха за дружеската покана и присем. В този ден гостите бяха поканени на разходка, за да се запознаят с историческите забележителности на старопрестолния град Видин и вечерта по покана на фирма „ФАНТИ-Г“.

На другия ден, 16 неделя на св. Отци от I Вселенски събор, в катедралния храм „Св. вмчк Димитрий“ бе отслужена архиерейска св. Литургия в съслужение със сръбското духовенство, а също така и с митрофорен протоиерей Александър Карагин, представител на Московската патриаршия в България, и с храмовото духовенство.

На самата литургия пяха хорът при храм „Св. Троица“ от град Неготин.

С благословението на Тимочкия епископ Юстин хорът съществува от 10 години под негово ръководство на диригентката г-жа Стойна Бабич. Самата тя е гимназиална преподавателка по музика и е успяла да привлече много младежи към църковната музика. През тези години са пели около 600 младежи хора. Самият хор наброява 50 човека, но във Видин бяха само 30.

На св. Литургия в храма бяха много богомолци от Видин и гости на града.

Във Видин е създаден първият смесен църковен хор и видинчани умеят да ценят добре изпълнена църковна музика и затова всички останаха възхитени от англогласния хор. След св. Литургия Видинският митрополит Дометиян произнесе архиереиско слово за св. Отци от Първия вселенски събор, които осъдили арианската ерес и формулирали учението на християнската църква за Св. Троица. Високопреосвещеният архиерей призова всички да пазят правдолюбивата си вяра и да не се отклоняват във всевъзможни секти. Митрополитът отправи архиереиско благословение за здраве и благоденствие на многоуважаемите гости от гр. Неготин, както и към присъстващите в храма. Той призова за по-чести срещи между двата православни братски народи, защото макар и разделени от граница, ние имаме една вяра и една любов в Господа, която не бива да оскудява, да

не угасва пламъкът, а да гори постоянно, защото любовта като първостояща пред всички добродетели трябва да се поддържа в сърцата на християните, за да има мир и разбирателство, а не войни и омраза. Също така сръбските свещеници и гости и присъстващите в храма бяха поздравени и от митрофорен протоиерей Александър Карагин, който отправи топли думи за братска обич в Господа. На поздравителния ставрофорен протоиерей Петър Стойкович, който благодари от името на Тимочкия епископ Юстин за братската покана и топли думи отпразнен към тях и изказа надежда, че това да се срещат хората от двата съседни града ще стане една постоянна традиция. След това той подари икона с образа на Господ Исус Христос на Видинския митрополит Дометиян.

След отслужената св. Литургия скъпите гости от гр. Неготин, заедно с Негово Високопреосвещенство Видинския митрополит Дометиян и представители от Видин с любезната покана на г-н Илия Йорданов бяха поканени на кораб „Видин“ за обяд и разходка по река Дунав. След разходката по реката гостите бяха сърдечно изпратени. Всички ние се разделихме с малко тъга, но с надежда, че ще се срещаме отново и отново, като приятели и братя в Христа.

Ирина КРЪСТЕВА

Обява

Софийска духовна семинария „Св. Иван Рилски“

За учебната 2002/2003 г. в Софийската духовна семинария „Св. Иван Рилски“ ще се приемат:

1. За редовен петгодишен курс на обучение ученици, завършили VII и VIII клас, не по-възрастни от 17 години, с успех най-малко Добър 4,00.

Необходими документи за кандидатстване:

1. Свидетелство за св. Кръщение.
2. Свидетелство за завършен VII или VIII клас.
3. Препоръчително писмо от епархийския архиерей.
4. Медицинско свидетелство.
5. Справка от психодиспансера по местоживенение.
6. Лична амбулаторна карта и имунизационен паспорт.
7. Молба до ректора на семинарията (попълва се по образец в канцеларията).
8. Автобиография (попълва се по образец в канцеларията).

Кандидатите полагат следните приемни изпити:

1. Писмен изпит по български език – преразказ, синтактичен и морфологичен разбор на изречение;
2. Изпит по пеене, за проверка на музикалния слух – гамата, една песен (желателно църковна).
3. Господната молитва „Оче наш“ наизуст на български език.

II. За двугодишния паралелен курс – за кандидати, завършили средно образование и не по-възрастни от 45 г. с успех най-малко 4,00.

Необходими документи за кандидатстване:

1. Свидетелство за православно св. Кръщение.
2. Диплома за завършено средно образование.
3. Препоръчително писмо от епархийския архиерей.
4. Медицинско свидетелство.
5. Справка от психодиспансера по местоживенение.
6. Лична амбулаторна карта и имунизационен паспорт.

Пловдивска духовна семинария „Св. св. Кирил и Методий“

За учебната 2002/2003 г. в Пловдивската духовна семинария „Св. св. Кирил и Методий“ ще се приемат за редовен петгодишен курс на обучение ученици, завършили VII клас с примерно поведение и успех не по-нисък от Добър 4,00

Най-късно до 30 юни 2002 г. включително всички кандидати трябва да погата молба до Ректора на Семинарията, към които да приложат следните документи:

1. Православно свидетелство за свето Кръщение.
  2. Свидетелство за завършен VII клас.
  3. Препоръчително писмо от епархийския архиерей.
  4. Медицинско свидетелство, картон, имунизационен талон и справка от психодиспансера по местоживенение.
  5. Саморъчно написана автобиография.
- Кандидатите полагат следните приемни изпити:
1. Писмен изпит по български език (преразказ, синтактичен и морфологичен разбор на изречение).
  2. Изпит по пеене, за проверка на музикалния

7. Венчално свидетелство (само за семейните кандидати)

8. Молба до ректора на семинарията (попълва се по образец в канцеларията).

9. Автобиография (попълва се по образец в канцеларията).

До кандидатстване не се допускат второборачи и разведенци!

Кандидатите полагат следните приемни изпити:

1. Писмен изпит по български език – преразказ, синтактичен и морфологичен разбор на изречение;
2. Устен изпит по свещ. история на Стария и Новия Завет – върху първата част от книгата „Нашата вяра“ на архимандрит Серафим;
3. Изпит по пеене за проверка на музикалния слух – гамата, една песен (желателно е да бъде църковна) и Господната молитва „Оче наш“ наизуст на български език.

Срок за подаване на документи – 30.06.2002 г.

✓ Приемните изпити ще се проведат на 03.07.2002 г. (сряда) от 8,30 ч. в сградата на Софийската духовна семинария, пл. „Велчова завера“ 2.

✓ Резултатът от приемните изпити се обявява същия ден.

✓ Редовните ученици и курсисти живеят на пансион в семинарията и са на издръжка на Българската православна църква.

✓ Учещите се заплащат годишна фондова такса в размер на 70,00 (седемдесет) лв., която внасят на две части.

✓ На изключените или доброволно напуснали фондовата такса не се възрава, като допълнително се заплащат изразходваните за тяхното пребиваване средства.

✓ Приетите ученици следва да се явят в семинарията на 13 септември 2002 г. (петък) до 16,00 ч.

✓ Откритването на новата учебна година ще бъде по традиция на 14 септември (събота) – Кръстоуспен, с празнична св. Литургия, отслужена в семинарския храм „Св. Иван Рилски“.

От ректората

Пловдивска духовна семинария „Св. св. Кирил и Методий“

За учебната 2002/2003 г. в Пловдивската духовна семинария „Св. св. Кирил и Методий“ ще се приемат за редовен петгодишен курс на обучение ученици, завършили VII клас с примерно поведение и успех не по-нисък от Добър 4,00

Най-късно до 30 юни 2002 г. включително всички кандидати трябва да погата молба до Ректора на Семинарията, към които да приложат следните документи:

1. Православно свидетелство за свето Кръщение.
  2. Свидетелство за завършен VII клас.
  3. Препоръчително писмо от епархийския архиерей.
  4. Медицинско свидетелство, картон, имунизационен талон и справка от психодиспансера по местоживенение.
  5. Саморъчно написана автобиография.
- Кандидатите полагат следните приемни изпити:
1. Писмен изпит по български език (преразказ, синтактичен и морфологичен разбор на изречение).
  2. Изпит по пеене, за проверка на музикалния

слух на кандидата (гамата и една песен желателно църковна).

3. Да се знае наизуст молитвата „Оче наш“ на български език.

Приемните изпити ще се проведат на 3 юни 2002 г. от 8,30 часа в сградата на семинарията.

Учениците семинаристи живеят на пълен пансион и са на издръжка на Светия Синод на Българската православна църква. Учениците заплащат всяка година фондова такса в размер на 60,00 лв., която внасят на две части в началото на всеки учебен срок.

Изключените и доброволно напусналите заплащат изразходваните средства за обучението и престоя им в пансиона.

Приетите следва да се явят в семинарията на 13 септември 2002 г. за настаняване.

Откритването на учебната година ще стане на 14 септември 2002 г. – Кръстоуспен (събота).

Адрес: 4000, гр. Пловдив, бул. „6 септември“ 181, тел. 032/274 354, тел./факс: 032/632 618, http://www.seminaria.org, E-mail: seminiaria@nat.bg

От ректората

Съобщение

Св. Синод в пълен състав в заседанието си на 5 юни 2002 г., протокол № 21, разгледа въпроса за използването на Синодалната почивна станция в град Несебър и реши:

Синодалната почивна станция в град Несебър ще действва през 2002 г. по следната структура на почивните смени: 7 дни, 10 дни и 14 дни. Почивният сезон започва от 25 юни. За почивките от 14 дни се утвърждава следният график на смените: от 25 юни до 8 юли; от 3 юли до 16 юли; от 18 юли до 31 юли; от 2 август до 15 август; от 18 август до 31 август.

Почивките от 7 и 10 дни да се ползват в свободните от пънна смяна стаи, в последователно време, започващо от 25 юни, така че максимално да се оползотворява капацитетът на станцията.

Определя се цена 4,50 лв. на ден за квартиране. Тази цена се отнася както за служители по ведомството на Българската православна църква и техните деца, така и за неслужители по ведомството на Българската православна църква и техните деца. Цената на картата се заплаща в Св. Синод в момента на ангажирането и получаването им. Заплащането може да става и в канцеларията

на Митрополията, която се задължава да преведне набраните суми на Св. Синод.

Заплатена ангажирана карта се връща до три дни преди започване на смяната, след което не се приема никакво отмяна. Заплатената сума не се връща и остава за сметка на закупулния картите. Квартируване за дни по време на смените се допуска по изключение, само ако има свободни места.

Стойността на храненето се определя от самите летиуващи на място в станцията по определено от тях меню и се заплаща на място. Като лимитна цена на един храноден се определя 5 лева. Може да има отклонения от нея по определение на летиуващите.

С цел по-пълно използване капацитета на станцията, най-малко 10 дни преди започване на смяната, следва да се направи писмена заявка пред Св. Синод за желаните карти за почивка. При ангажиране и заплащане на картите да се съобщава на Св. Синод трите имена и ЕГН на ползващите картите за почивка.

От административната на Св. Синод

КАНОНИЧНО ПРАВО

Българската православна църква е една

Из адвокатската защита на Св. Синод на делото, заведено от разколниците във ВАС

В подзаглавие от т. нар. „Софийски митрополит“ Инокентий жалба се иска отмяна на мълчалив отказ на МС на РБ за регистрация на нов Устав и на ръководни органи на Българската православна църква. Жалбата е подадена от „Българска православна църква“ с адрес – гр. София, ул. „Г. Георги Раковски“ № 58 (адресът на окупираната от разколниците стопанска сграда, в. Параскева – 6, ред.). Като представител на тази „Българска православна църква“ се е подписал „Софийски митрополит“ Инокентий и в скоби е отбелязано, че той е „наместник-председател на Светия Синод на Българската православна църква и Софийски митрополит Инокентий“. Обаче Българската православна църква с това наименование и с Устава си, утвърден съгласно Закона за изповеданията на 31.12.1950 г., е призната и е доведена качеството на юридическа личност заедно с местните си подразделения по смисъла на чл. 6 от Закона за изповеданията (ЗИ). Съгласно чл. 5 от ЗИ изповеданията в организационния си строеж и в обредите и службите си могат да се ръководят от своите канони, догми и уставни положения, ако същите не противоречат на законите, обществения ред и добрите нрави.

Видно от съдържанието на протокола от проведената т. нар. IV църковно-народен събор от 1 до 4 юли 1996 г. (самочинно събрание на пребиваващите в разкол – б. ред.), на чийто решения се позовава жалбоподателят, този събор е приел с мнозинство „изменения и допълнения на Устава на Българската православна църква утвърден със Закона за изповеданията на 31.12.1950 година“.

Към този момент е действащата норма на чл. 135 от Закона за личната и семейството, а сета е в действие нормата на чл. 7 ал. 4 от Закона за юридическите лица с нестопанска цел, която във връзка с чл. 5 от ЗИ следва да намери приложение в случая, а съгласно тези норми, след като едно лице е вписано в надлежния регистър под известно име, друго такова под същото име не може да се впише и доколкото регистрацията в този случай е условие за съществуването на юридическата личност, то следователно друго юридическо лице с наименование Българска православна църква, вече регистрирана като такава по смисъла на чл. 6 от ЗИ, не може да съществува!

Тази фактология наведе на няколко правни извода. Не сме изразили предразсъдъчно на едно юридическо лице с нестопанска цел и обособяването на две такива, в който случай е предвидена законна възможност за новосформираното юридическо лице да може да осъществява валидни правни действия до регистрацията си, а пред едно явление, характеризирано в Устава на Българската православна цър-

ква като вид църковно провинение. Определението в Устава на понятието църковно провинение се изразява в следното: „Църковно провинение е всяко умишлено или по непредпазливост извършено деяние против вярата и наредбите на светата Православна църква и настоящия Устав.“ В конкретния случай това църковно провинение се нарича разкол, което по смисъла на чл. 188 г. 3 от Устава представлява отделно от църковното единство или от връзката със законно установените църковни власти. С оглед на изложеното и като имам предвид нормата на чл. 5 и ЗИ и факта, че Устава на БПЦ е регистриран съгласно чл. 6 от ЗИ на 31.12.1950 г., то не е възможно съществуването на две български православни църкви като юридически лица с нестопанска цел с еднакви наименования, с един Устав и с двама представители – т. нар. „Софийски митрополит“ Инокентий, който се зове „наместник-председател на Светия Синод“ и Негово Светейшество патриарх Максим!

Този извод се потвърждава и при анализ на мотивите на решение № 5/11.06.1992 г. на Конституционния съд по конституционно дело № 11/92 г. В него е посочено, че „религиозната общност“ по смисъла на чл. 13 от Конституцията включва всички лица, които изповядват едно общо религиозно убеждение, а „религиозната институция“ е елемент на организационната форма и структура, чрез която съответната общност осъществява своята дейност вътре в общността и извън нея – в обществото.

В конкретния случай религиозната общност като вид изповедание съществува под наименованието Българска православна църква, която е регистрирана като такава по Закона за изповеданията. Жалбоподателят не представлява друг вид религиозна общност, която да изповядва други принципи на вяра, да има други символи на вярата, така че става дума за една и съща религиозна общност, или по друг начин казано, едно и също изповедание – източноправославното изповедание, което Конституцията определя като традиционна религия на Република България.

Вторият основен въпрос е: доколко жалба, подадена от т. нар. „наместник-председател на Светия Синод на Българската православна църква и Софийски митрополит Инокентий“ може валидно да сезира съда като подадена от лице, което може да представлява Българската православна църква? По смисъла на чл. 17 от единственото регистрирано Устав на БПЦ от 1950 г., щом патриаршеският престол е освободен, Светия Синод има привремено за наместник-председател най-старият по митрополитска служба член на намалената му състав, който ръководи работите на Църквата до избирането на наместник-председател, което трябва да

стане в седемдесет срок. Последният предприема и всичко необходимо във връзка с избирането на нов Патриарх, което трябва да стане най-късно до четири месеца“. В конкретния случай не сме изразили пред тази хипотеза, тъй като Българският Патриарх, който е Патриарх Максим, съгласно чл. 107 от Устава, служи пожизнено. Той не е поискал да бъде освободен от длъжност по собствено желание по смисъла на чл. 14 ал. 2 от Устава, липсват и канонични причини за освобождаването му. Той не е извъргнат, нито отлъчен от Църквата, и от момента на избора си през 1971 г. до настоящия момент, регистриран или не, Българският патриарх Максим е бил, и е представлявал на Българската православна църква пред органите на държавната власт и пред другите църкви по света. Признавайки неговите действия като Патриарх, държавната власт конклюдентно е признала и неговата представителна власт като Патриарх на Българската православна църква.

От друга страна, от съществено значение е фактът, че по делото липсват данни за това дали при осъществяването на т. нар. „IV църковно-народен събор“ са спазени правилата, предвидени в Устава утвърден през 1950 г., относно свикването на този събор, как са били взети решенията на него и спазена ли е процедурата за избор на Патриарх. Поради изложените съображения ви моля, уважаеми върховни съдии, да приемете, че липсва подадена жалба от липса на процесуална правоспособност да стори това, поради което по липса на активна процесуална легитимация производството по делото следва да бъде прекратено.

Третият въпрос от изключително важно значение е: доколко гражданският съд може да се произнася по споровете, свързани с вътрешното самоуправление и самоуправление на Българската православна църква? Дали възбеще в конкретния случай сме изразили пред мълчалив отказ от страна на Министерския съвет по смисъла на чл. 6 и 16 от ЗИ, свързан с регистрацията на нова юридическа личност с нейните централни и местни органи и с Устава? Моето убеждение е, че в конкретния случай, както отбелязах по-горе, става дума за вид църковно провинение, каквото е разколът, поради което и по смисъла на чл. 30 от ЗИ, след като това понятие не е детально определено нито в ЗИ, нито в друг нормативен акт, а само в Устава на БПЦ, регистриран през 1950 г., то следва да намери приложение единствено в частта си – отглед II – „Църковно-съдебни дела“!

Следователно Върховният административен съд не е компетентен да се произнася по въпроси, свързани с каноните на Църквата касаещи църковни провинения, след като в Устава е предвидено те да се разглеждат от църковни съди-

лици по реда, определен в него. Тази форма на разглеждане и осъждане на църковните провинения има основа и в Свещеното Писание – Първо послание към Коринтяните на апостол Павел – 6:1-6, в учението на светите Отци и в каноните на Църквата.

Четвъртият въпрос, на който следва да се отговори, е свързан именно с вътрешноорганизационния живот на религиозната общност Българска православна църква и е следният: Доколко са валидни решенията на „IV църковно-народен събор“, съобразени с действително на каноничните правила в Православната църква? Обществено известен факт е светият разширен и надюрисдикционен Всеправославен събор, събрал се по молба на Светейшият митрополит на София и патриарх на цяла България Максим и по покана, както и под председателството на Негово Светейшество Вселенският патриарх Вартоломей, състоял се в Патриаршеския катедрален храм „Св. Александър Невски“ от 30.9. до 1.10.1998 г. На този събор, в присъствието на представляващите почти всички православни църкви в света, са поставени за разглеждане и разрешаване проблемите, създадени през 1992 г. и свързани с разкола в Българската православна църква. Всеправославният събор осъжда разкола като най-голям грях. Приканва групата, която е в разкол да се яви на заседанията на Събора и след като разколниците се явят, Съборът приема като извършена с искреност заявката от тях за разкаяние и копнежа за възвръщането им в единството на Едната Православна църква. В заключение Съборът обявява: „И така чрез горните решения, които бяха приети единодушно от всички, с благодарност, широтост и човеколюбие на великия Бог и наши Спасители Иисус Христос, по вдъхновению и просвещению на Всесветия и животначелен Дух, премахва се създадените по какъвто и да било начин разкол и се отстранява от живота и паметта на Светейшата Българска църква, а съответно и на цялата Вселенска православна църква, за слава и чест на най-човеклюбивия небесен Отец, за напредък и слава на светата Българска православна църква и на нейните йерарси и за спасение и изкупление, и осветение на христоловливият народ“.

Това е решението на Всеправославния събор, който с оглед съдържанието на Свещеното Писание и Свещеното Предание, и учението на Светите Отци, Символа на вярата, както и Устава на Българската православна църква, емилира решенията на т. нар. „IV църковно-народен събор“. Според деветия член на Символа на вярата и според Устава на Българската православна църква, Църквата е съборна по своя характер. Това означава, че Църквата се ръководи от решенията, които се вземат на проведените от нея

събори. Всеправославният събор по своята същност е общо събрание на представителите на всички православни църкви по света, поради което и при наличието на съборното начало като принципи на управление на Църквата. Решенията на този събор като върховен израз на волята на законодателната власт в Църквата, са задължителни за всички поместни православни църкви и за всички православни християни по целия свят. Следователно решенията на „IV църковно-народен събор на Българската православна църква“, на които се позовава жалбоподателят, с оглед каноничните правила нямат валидно действие към настоящия момент.

По своята правна същност Българската православна църква е юридическо лице (ЮЛ) с нестопанска цел. Като такава е и регистрирана по реда на ЗИ със своя Устав и централни и местни органи. Всяко юридическо лице като субект на гражданското право се индивидуализира с определени признаци, които го отличават от другите субекти и са му необходими за участие в оборота. Съществени признаци на ЮЛ според проф. Таджер са: наименование, седище, предмет и район на действие, вътрешни устройствени актове, националност, регистрация, когато се предвижда такава.

Наименованието на ЮЛ представлява словесното обозначение, с което ЮЛ участва в оборота и то се определя с акта на образуването му. В конкретния случай наименованието Българската православна църква отличава вече регистриран по реда на ЗИ религиозна общност, представляваща хора изповядващи източноправославна вяра. В чл. 3 от ЗИ Българската православна църква е определена като традиционна общност на българския народ, църква, която е свързана с неговата история и като такава по форма, съдържание и дух ЗИ я определя като народна, демократична църква.

И така, исторически, правен, фактически, библейски и църковен абсурд е българският народ да има две български православни църкви, които да съществуват в правния мир с едно наименование, с един Устав – веднъж регистриран, а после изменен и допълнен, с един Символ на вярата и с двама патриарси!

И подателите жалбата, и третата заинтересована страна в настоящия процес, Българската православна църква с представител Патриарх Максим изповядват една и съща вяра – християнска православна вяра с нейния Символ на вярата, приет на Първия и допълнен на Втория вселенски събор.

И според правилата на гражданските закони, и според каноничните правила няма и не може да има две юридически личности със самостоятелна правосубектност като Българска православна църква.

Пети църковен събор на Западно- и Средно-европейската епархия на БПЦ

Съборът се провежда от 7 до 9 юни 2002 г. в базата на мисионерския център „Санкт Пиус колеж“, Мюнхен, под председателството на Негово Високопреосвещенство Западно- и Средно-европейския митрополит Симеон и съпредседателството на Високопреосвещен архим. Тихон, протосигел на митрополитата. Почетен гост бе доц. Иван Желев, директор на Дирекцията по вероизповеданията към Министерския съвет.

Домакин бе българската енория в Мюнхен „Св. Климент Охридски“ със свещ. Георги Шумов.

Съборът се откри на 7 юни с молебен, отслужен от Високопреосвещения митрополит Симеон, о. Георги Шумов (Мюнхен) и о. Иван Петков (Вена).

След молебена бе прочетено приветствието до събора от Негово Светейшество Българският патриарх Максим, председател на Св. Синод.

Присъстваха свещеници от всички енории на БПЦ в Западна и Средна Европа, както и представители от миряните.

Заседанията на събора протекнаха делово и плодотворно. Работиха четири комисии: финансова, ревизионна, по комуникациите и по изработване на извещения от делата на събора. Техните доклади бяха изслушвани и обсъдени на 8 юни, след което се пристъпи към гласуване на постъпилите предложения и към изработването на конкретни решения. Проведе се избор на епархийски свещеници и на делегати за спещията Църковно-народен събор. Бяха обсъдени основни събития в живота на Българската православна църква.

На 9 юни Негово Високопреосвещенство митрополит Симеон отслужи св. Божествена литургия в съслужение с духовници от епархията. Сформираният хор бе ръководен от доц. Иван Желев, който изнесе проповед върху евангелското четиво. В края на св. служба всички свещенослужители и много миряни се причастиха.

На св. Литургия молитвено присъства генералният консул на Република България в Германия г-жа Венера Момчева.

Митрополит Симеон в заключителното си слово даде на всички своите архипастирски напътствия и благословения за по-нататъшното успешно изпълнение на Божие дело в живота на българските православни християни, където и да се намират по света.

След повторно прочитане на патриаршеското и синодално приветствие до делегатите и изпяване на многолетие Петият църковен събор на Западно- и Средно-европейската епархия бе закрит.

ЕСЕ
Царството Божие

„Царството Божие вътре във вас е.“ – Звучи просто, но нима най-истинните неща не са прости?

Те достигат до сърцето на всеки човек, без значение дали е учен или дете. А само слушайки и доверявайки се на сърцето, човек се приближава до Бога.

Хората винаги са имали нужда да вярват в нещо. Те са като възди. Трябва им водач, който да ги обединява, да ги подчинява. Животът е бил суров, сурови са били и хората. Жертвоприношенията, страхът от знеба на Бога, са били неотпменна част от живота им. До един момент, в който се появява нещо друго, нещо различно. Любов, светлина, проща. Да, те са съществували и преди, но като белег на слабия. Възниква и жесток, възниква и господар, възниква не прощава и не обича. Той властва и подчинява. Със силата си, с жестокостта си. И изведнъж всичко се преобръща. Но за да познаеш Бога, трябва да познаеш себе си. Защото ти трябва да простиш, ти трябва да гадеш, ти трябва да повярваш. Трябва да властваш не над другите, а над себе си. Не е чудно, че на хората им е било трудно да повярват. Няма uomo, няма власт. Бог е при нас, Бог е с нас, Бог е в нас. Но как така, нали е Бог, значи е над нас. Истинската вяр не може да съществува заедно със съмнението и страха. А най-големият страх на човека е страхът от самия себе си. Да преодолеем страха, значи да си свободен. А само ако си свободен, можеш да погледнеш дълбоко в себе си и да откриеш Бога. Любов, светлина, проща. Всичко добро, заложено в човека и упорито потискано, защото е противно на гивия закон на хищника. Но в края на краищата ние не сме хищници, ние сме хора. И точно тези светли черти ни отличават и ни правят хора. Трудно е да си добър, трудно е да не мразиш, трудно е да простиш. Но нима е трудно да обичаш? Не е ли това най-прекрасното и извисяващо чувство, което те приближава до Бога. Да отвориш очите си и да видиш – себе си. Защото Бог е в нас и Царството Божие, царство на светлина и любов, е в нас.

Бела ХАРИТОВА,
IX кл., 31 СУЧЕМ
„Ив. Вазов“

Достойнството на свещеническото служение

Достойнството на свещеническия сан и важноста на пастирското служение имат най-високото, несравнимо с нищо на земята значение. Всичките човешки звания се съсредоточават в своята цел малко или много върху земното, върху временното. Само званието на църковните пастири, съществуващо и действващо на земята, прониква с действително си в небесата и вечността. Те и раждат за небето и вечността, и нахранват за вечния и небесен живот, и преподават нетленните и божествени дарове – с една дума, със силата на своя Пастиреначалник продължават да вършат това, което Сам Той е вършил на земята. Затова, казва св. Григорий Богослов, свещеникът като служи, стои с ангелите, с архангелите славослови, възнася към горния престол жертви, свещенодействия с Христовото тяло, възстановява образа, гряди за горния свят и, което е най-важно, като се обожествява сам, обожествява и другите (1-во слово). Що се отнася до властта на пастири, то тя е толкова голяма, че и небото ги слуша. Защото, каквото свързват на земята, това се свързва на небето, и каквото развързват на земята, това се развързва на небето (Мат. 18:18). Каква по-голяма власт може да има от тази, възкликва св. Йоан Златоуст, целия съд Отец е дал на Сина, а аз виждам, всичките този съд е връчен от Сина на тях – свещениците (3-то слово за свещ.).

Св. ап. Павел казва: „Моя ли (Божийте свещеници) аз, оковани за Гос-

пода, постъпвайте достойно за званието, за което сте призвани, с всяко смиренномъдрие, кротост и великодушие, като се търпите един друг с любов и залягате да запазите единството на духа чрез връзките на мира“ (Ефес. 4:3-6). Защото ние с вас сме призвани да бъдем нещо велико! Към това, да бъдем наедно с Христа, да царуваме заедно с Него. „Гледайте – казва Апостолът, – внимавайте върху себе си, като имате такова високо назначение – да бъдете светлина на света, да ходите така, та да отговаряте на своето назначение, щото никой нищо да не може да намери във вас за упрек.“ Светите апостоли на много места в своите послания с любов облажават Божийте свещеници, като казват, че са овестени в Христа, свято звание, род избран, царско свещенство, обновени хора; святи братя, за небесно звание участници, ангели на църквата, за служба на която сте поставени; Христови пратеници; проповедници; примирители на грешниците; ангели; ловци на грешните хора за спасение; служители на Христа; уредници на Божийте тайни; съработници на Основателя и добри раздавачи и разпоредници на благодатта Божия на варящите; Божии домоуправители; пастири на Божийте стадо; работници на Божията нива; проповедници, духовни воини Христови и пр. и пр. Много са вашите тайни; много повече от тях дарованията.

Заплатили веднъж св. Симеон Нови Богослов какъв трябва да бъде свещеникът. Той отговорил: „Аз

Иконографско символично изображение на Небесната Литургия

не съм достоен да бъда свещеник, но какъв трябва да бъде свещеникът, знам. Преди всичко, той трябва да бъде чист не само телом, но и душевно, и при това безучастен в никаква грях. Второ, той трябва да бъде смирен не само външно, но и по вътрешно настроение. И когато той предстои пред свещената и свята трапеза, то мислено трябва да съзерцава в св. Дарове Божеството. И не само това. Него Самият той трябва да притежава и да има в себе си, в своето сърце, съзнателно, та по такъв начин, с дълбоко знание да може да възнася своите свещенически молитви към Господа за своите пасоми, за поверените нему духовни чада.“

Нашето свещеническо

служение казва о. Йоан Кронщадски – е служение небесно, служение на нетленното и безсмъртното, на вечния живот, чрез което човешките души се възраждат, очистват се, освещават се, обновяват се, издигат се към съвършенство, което е възможно за човека с Божия помощ, и се обожествяват. А какъв трябва да бъде свещеникът? Колко трябва да бъде той далеч от всяко земно пристрашение, колко трябва да бъде небесен, кротък, смирен, въздържан, целомъдрен!

О, свещениче, възкликва о. Йоан Кронщадски пастир, ти трябва да бъдеш велик, висок и възвеличен винаги в душата си, заради величното на твоя сан, заради величното на твоята работа, която си поставен да вършиш, – заради посредничеството ти между Бога и хората (страшното и всепоспешително посредничество), заради най-високите и най-великитайнства, извършвани от тебе за спасението и обновлението на хората, заради всеобемлящите, възвишените молитви, ходатайствани за целия свят, за цялата Божия Църква, съществуваща на земята и прославена от светните на небесата. Погледни, с кого си в постоянно молитвено общение – с Богородица и с всички светли, със Самия Бог, с цялата църква на земята, Велик трябва да бъдеш, о свещениче, а не малък, възвишен, а не низък! Ти служиш на безсмъртното и нетленното – презирай това, що е смъртно и тленно. Ти служиш на небесно – презирай земното. Ти служиш на правдата и светинята – остави греха, намрази го, отхвърли го.

Свещеникът се удостоверява с неизказаните щедрости на Христа Бога с море от Божията благодат чрез честото пребиваване със св. Тайни на Талото и Кръвта Христови и чрез

извършването на другите тайства. От него трябва всички да черпят в изобилие благодатта Христова, и той трябва да се загрижи с всички мерки да я разлива все по-широко и по-широко, а не да я задържа само в себе си, още повече да чрез злоупотреба с нея – чрез своя недостойност живот или мълчание, т. е. чрез непроизвяване словото Божие на народа. „Горко ми, ако не благоговествувам“ (1 Кор. 9:16), казва Апостолът. Той трябва да живее достойно за тази благодат, да я умножава, като талант, даден му от Бога, за спасение и блаженство на него, на Божийте хора и за слава Божия. В противен случай той не само че може да се оскъди от нея, но и да бъде осъден тежко. Московският митрополит Петър в своите поучения към свещениците казва: „Разберете, деца, в какво достойнство сте призвани вие от Бога! Вие се наричате църковни стражи, пастири на словесните овци, за които Христос е пролял Своята кръв. Бъдете истински пастири, а не наместници. Подражайте на Истинския Пастир – Христос, както Сам Той е казал: „Аз съм добрият пастир: добрият пастир полага душата си за овците“ (Йоан 10:11). Бъдете образци за своето стадо, по думите на Спасителя: „Вие сте солта на земята. Вие сте светлината на света (Мат. 5:13-14). Преди всичко трябва да светите е добродетелите: с кротост и смирение, – и да се пазите от всички непристойни дела, от които се създават светските хора. Св. Иринеи, архиепископ Псковски, казва: „Животът на Божийте служители трябва да бъде равнонаглен. Те са земни ангели, понизени малко нещо спроти ангелите небесни“ (Евр. 2:7 и Пс. 8:6).

Сп. „Православен мисионер“, 1942 г.

ЛИЧНИ

Път към сърцата на родителите

Като наблюдаваме как живеят днес православните семейства и как предават православие на децата си, може да ни се стори, че тази духовна битка по-често се губи, в полза на съвременния свят.

Тъжна, но вярна констатация. Защото никак не е лесно да останеш истински християнин в този свят, да съхраниш вярата си и заедно с това да я предадеш на децата си, като ги водим с пример и добри дела към Христа.

Понякога обаче става така, че и децата поведат родителите си към Христа. Бог, Този велик Съзидател, избира някое дете за Своя съсед и започва да излива в него от Своята благодат. Тогаваш пред очите на родителите му започва чудото. Така е случил се с един познат младеж от голям провинциален град. Той се ражда и израства в атеистично семейство. Ала на около 12-годишна възраст у него пламала някаква необяснима за околните жажда по Бога. Много често ежедневно посещава църквите и – по неговите думи – всичко там му говори по особен начин, придобива постепенно смисъл в съзнанието му – не само иконите и стенописите, не само евангелиското слово и проповедта, а също и литургията. Спрягателят се с един свещеник, който му дава християнски кни-

ги, разяснява му Библията. Родителите му прие мят естествено целия този чуден процес и скоро пристъпят с радост на кръщение на своя син. (Салите те не са кръстени.) Когато идва време младежът да стане студент, практичният родителски избор наредява. Така той започва да следва социология, стига до трети курс, и то с отличен успех, след което прекъсва, кандидатства наново богословие и в момента е във втори курс. Под негово влияние в последно време родителите му доста осезателно се променят – майка му постепенно се отваря от суевърия и увлечения по хороскопи, а баща му проявява интерес към Библията; скоро и двамата предстои да се кръстят.

Ето как Бог по великата Си милост намира нови и нови пътища до оне и оне човешки души, за да ги призове към спасение...

Сигурно и на и ще има и други подобни истории. Защото това е завървяние към едно нормално състояние, от което обществото ни беше насилствено извадено за няколко десетилетия; това е завръщане към една християнска традиция, прелинала през вековете и съхранявана във всяко българско семейство и всяко българско училище под будното око на Църквата.

Вельо МАРКОВ

Житие на св. Василий Рязански

Божият угодник Василий, епископ Рязански, е живял във втората половина на XIII в. Не са запазени никакви сведения за неговия произход, но в църковните песнопения се указва, че св. Василий още от младенческа възраст бил осветен Божи раб, че още от юношеството си се усъвършенствал нравствено и духовно, като със страх Божи побеждавал греховете в себе си и насаждал в душата си светостта.

Първите подвизи на благочестие извършил в Муром. Там той приел монашески лик. Когато бил угоден на Божия Промисъл да бъде поставен за епископ на Муром-Рязанск, свети Василий вече смясал с великите подвизи на въздържанието, кротостта и смиренното.

Ето какво се разказва за избирането на св. Василий за епископ в житието му: „След опустошаването на гр. Муром от неверниците, пристигнал от Киев благоговейният княз Георги Ярославич. Той обнови тамонната църква „Благовещение“ и втория храм „Св. страстотерци Борис и Глеб“ и поставил за епископ предния председател на име Василий, правден и благочестив мъж.“

Като приел висок сан на архиепископство, св. Василий с цялата ревност на истински пастир на Христовата Църква започнал да се труди по устройването на своето паство: събирал в едно стадо разпръснатите от варварското нашествие, укрепявал във вратата изнемощащите, утешавал съкрушените с твърдата надежда в милостта Божия, заблудените вършял в правия път. Чрез своите високородствени подвизи св. Василий се показал добър пастир, мъдър и усърден, милостив и любвеобилен, незлобив и смирен, бдителен, непоколебим стълб на чистотата и целомъдрието, пример в молитвата и поста за своето стадо и в светоотеческите подвизи.

Тези високи подвизи и добродетели на светителя станали непоносими за врата на всяко добро – дявола. Той употребил цялата си сатанинска хитрост, за да възбуди в лекомислените жители на Муром подозрение в чистотата и целомъдрието на Божия светител. Дяволът, приел вид на блудница, често влизал и излизал от жилището на светителя, показвал се на народа през прозорца и успял в своите козни.

Веднъж болярите и народът тъкмо се събрали при св. Василий за вечерната служба и видели как девицата бяга нагоре по стълбите към светителя. В ръцете си носела богуши.

Ето какво направил

дьяволът. Хората, като видели това, се възмутили и възроптали: „О, епископе, не ти подобава да приближаваш в жилището си девица!“ „Невинен съм, не съм извършил блудството, в което ме обвиняват.“

Народът пристъпил към саморазправа с Божия угодник. Не се побояли от сана му, не се засрамили от благолепното на побелените му коси, поругали се над него и го изгонили от града. Намерили се и такива, които в безумието си кръстели: „Ше го убием за тоя грях!“ Тогав св. Василий започнал да ги моли: „Отци и братя! Дайте ми малко време, до третия час на деня.“ Поразени от кротостта на светителя, хората се съгласили и се разоттичили по домовете.

Невинният праведник цяла нощ със съзри на очи се молил в съборния храм, осветен на Борис и Глеб; отслужил всенощно бдение, а на сутринта – литургия. После извършил молбен пред почитаната там икона на Божията Майка в храма „Благовещение“, взел иконата и като се предал на Божията воля, надаряйки се на Божията Майка, тръгнал към р. Ок, за да остави завинаги Муром.

Народът му пригответил лодка, но св. Василий свалил мантията си, стъпил на нея с иконата на Божията Майка на ръце и носен от Божията сила, се понесъл срещу течението на реката като бурен вятър. Мантията му била като лек кораб, а Промисълът Божий и застъпничеството на Майката Божия – кормило.

Поразени от това чудо, всички граждани на Муром – стари и млади, със съзри възпели: „О, свети владико Василие! Прости на грешните си раби; съгрешихме против тебе, отче, светий владико, не забравяй нас, твоите раби.“ Но св. Василий изчезнал от погледа им. Ето така Бог оправдал невинността на праведника пред народа и посрамил козните на дявола, търсещ погубелта на народа.

Следобед св. Василий напуснал Муром, а същия ден преди вечеря бил пренесен в Рязан (стария), разстоянието между които е повече от 20 поприща.

Дивният Божий Промисъл по чудесен начин извещил на жителите на Рязан за приближаването на светителя към града. Всички се били събрали в храма за вечерното богослужение. Когато дяконът в пълно облачение излязъл, за да възвести началото на службата, не могъл да произнесе нито дума. Народът го гледал с изумление. Най-после сякаш езикът му се развързал и неволно провъзгласил: „Не мога да започна, владиката пристигна, посрещайте го!“

Целият пастирски събор със светите кръстове, князът с болярите и народът побързали да излязат на брега на Ок, за да посрещнат боговадения светител.

Като го видели да плува върху мантията си с пречисти образ на Майката Божия, приели го с голяма радост.

Но било време не за радост, а за скръби. При един опустошителен варварски набег Рязан с всичките му храмове бил разрушен, а Божият Промисъл отправил св. Василий към друго място за пристанище и покой – днешния Рязан.

Предаването разказва, че св. Василий и тук пристигнал по Ок и Трубеж на своята чудодейна мантия със същата Муромска икона на Майката Божия. Основал нова епископия, а църквата „Борис и Глеб“ оттогава станала катедрална.

Пастирското служение на св. Василий продължило само 10 години. Превживените от него огорчения, дела и грижи, скръби и печал при вида на страдащото под татарско иго паство, съкратили неслекя му живот. На 3.VII (стар стил) 1295 г. светителят Василий се преселил във вечната си обител. Тялото му било погребано в катедралата „Борис и Глеб“.

Светите му мощи били открити от Рязанския архиепископ Теодор и с подобавача чест били пренесени в Успенския храм (сега „Рождество Христово“) на 10.VI.1609 г.

В 1636 г. над мощите на светителя била построена каменна гробница, над която поставили иконата на Божията Майка „Моление Василиеве“.

А на мястото на откритието на св. мощи в Рязан сега се издига паметник. Рязанската църква винаги свято е почитала, почита и сега св. Василий като свой постоянен застъпник и покровител, бърз утешител и помощник в скръби и напасти.

Превод
А. НЕВСКА

КЪМ ЧИТАТЕЛЯ

Два греха към нашите покойници

Скоро отмина Задушница, но още дълго ще ни тревожат някои проблеми, за които с нова сила ни напомни този свят ден. Те касаят, разбира се, на първо място нас самите – нашия духовен облик като християни, висотата на вярата ни и предаността ни към Христа. Но не само...

Става дума за два греха, които мнозина продължават да извършват поради незнание, маловерие, а може би и зла воля. Тези грехове са твърде тежки, защото оказват влияние и върху положението на починалите.

Единият от тях е **субвертието**, което е невероятно развитие във връзка с погребалните обичаи. Вършат се тъмни и непотребни ритуали, които са грозни и за езичниците, камо ли за християни. А масово се практикуват от хора, приели все за с отрели от дявола и неговите заблуди.

Но ето, че не напълно. Напротив, още повече радват демоните с отричането си от християнството чрез подобни ритуали. Ето някои от тях:

Покриване на всички огледала с плат; поставяне на камък под ковчега с покойника (в краката), впоследствие камъкът заедно с остатъците от запалените за покойника свещи سے изхвърлят в течаща вода – поток, река; съчувване на стъкленица (стъклен съд) в пода или земята след изнасянето на покойника от жилището (или хвърляне в течаща вода); изнасяне на покойника от чужди хора, без участие на роднини; ритуално даруване на изнасящите ковчега – носни кърлички, кърли за лице; в ковчега се поставят пари и лични вещи –

за из път; покойникът задължително трябва да е с пръстен; капацит на ковчеза не трябва да се внася в дома; преди спускането в гроба се сменя връвта, придържаща долната челюст; в изкопания гроб се хвърля пиле (кокошка) с прерязано гърло – да не идва смъртта повече в това семейство; при смърт на близък до гроба се засажда дърво – да не прибере смъртта и другия близък.

Ще повторим, че тези субверии и много други подобни са недопустими за хора, които смятат себе си за християни. Те са грех и мерзост пред Бога. Лошо е, че тъкмо когато душата на покойник близък има нужда от нашите чисти молитви, ние постъпваме като недорословести и им даваме вместо хляб – камък, вместо риба – змия (срв. Мат. 7:9-10), като вредим и на себе си чрез отстъпелнието.

Другият грях е свързан с **разкола** – обръщането за „помощ“ към свещеници от разколническите групи – било тежи на самозвания Инокенти, било старостилци към подобния нему Фотий.

Тук заблуденото е по-лесно, защото отстъпелнието от християнската вяра не е така очевидно. Разколниците използват същите слова, същите ритуали, както и Църквата. Те изглеждат по същия начин, дори понякога са същите хора, преди да отпаднат в разкол. В повечето случаи използват същите храмове, които са заграбили от Църквата. Така те използват силата на навика у старите енориши, които от детството „са си свикнали“ и сега, в „новата ситуация“ продължават да поръчват опела, панихиди и молитви в кварталната черква, която обаче вече е към разколници. Такъв е случаят например със столиците „Св. Параскева“, „Св.

Кирил и Методий“ (на Женския пазар), „Св. София“, „Св. Петка Самарджийска“ (пред ЦУМ), старостилския храм в кв. „Бъкстон“, Княжевския манастир и др.

Понякога съществува и рискът опечалени, които са се обвърнали за услуга към някоя частна погребална агенция, да се окажат поставени в крайно неприятно положение и пред свършен факт да приемат разколнически свещеник, който „работи“ с агенцията.

Така или иначе, всеки православен християнин трябва да знае, че таква опела, панихиди, запуюкойни молитви, както и всички разколнически тайнства и треби са кощунствени, безблагодатни. Те са самичини, които остава извън Христовата църква, осквернително и за живи, и за починали.

Имаме много поводи да си спомняме както за субвертието, така и за разкола в нашата църковен живот. Това са две твърде различни греховни прояви, обаче в грешите ни за душите на нашите покойници те имат и нещо общо: че могат да навредят и на тяхното състояние. Затова на Задушница тези размисли ни идват едновременно.

Свещ. Ангел
ВЕЛИЧКОВ

Мисли за нагербобно слово

Разбираме са нашите страдания, душевната ни болка, съзвие: та ние сме така свързани с нашите починали близки! Тяхното тяло е и наше тяло; и ето тази плът се разлага, умира, връща се в пръстта. Душата ни и тяхната душа – та ние сме едно същество. И ето, че част от това същество се откъсва, отива си. Как да не страдаме и духом, и телом?

Душата, която остави своето тяло, е смутена, объркана, скръбна... Самото отделие от тялото е болезнен процес. От друга страна, мъртвите имат непосредствено

усещане и виждане за духовните същности, нападенията на демоните и т.н. Нашата мъка, съзвие и понякога отчаянието ни усилва смущението на душата: та тя все още е много близка до нас, тя е едно същество с нас и ако приживе, закрита от тялото, душата ни и чувствала душевното състояние на близките, то сега тя е особено беззащитна пред нашето отчаяние, което усилва смущението ѝ.

Ето защо ние сме длъжни заради нашите починали близки да им помогнем, като приведем себе си в състояние на молитва – хармонично светло излъчване, което да се

предава и на тях. Всяка смърт е урок за нас, оставащите; тя е чудо, както и чудото на раждането: „како предадохомся тленно“. Тя е напомняне за нашата предстояща смърт и при съставянето на плановите за живота си трябва да я имаме предвид.

Молитвите за починали ни отивчат от нашата егостична скръб и насочват мисълта ни към важното, предвид вечната му участ, положението на душата и нуждата да я подкрепим молитвено при преминаването ѝ при митарствата.

о. Ал. ЕЛЧАНИНОВ

ДУХОВНИ РАЗКАЗИ

Райберът

В всеки път, когато река да изляза на вълн от дома, ми казва: „Здравей!“ Той, закованият на вратата ми райбер. Но, както казва народът, всяка крушка си има и дръжка. Така и райберът на вратата ми си има своята история, вилтена в моя живот. Ето я:

Като свещеник на с. Деврене, през прослужените там цели 11 години, пари не можах да спечеля. Но спечелих сърцата на много от моите добри енориши. Между тях бяха и Спасена и Кръсто Стоянджикови. Много хрисими и добри хора. Те имаха четири деца – три момчета и една дъщеря – Симеон, Перса, Борис и Георги. Бяха бедни, но много трудолюбиви хора.

При постъпването ми заварих касиер на църквата бай Спиро. Роден в с. Голешово, а заможен в с. Деврене, имаше деца. Той, както и всички голешовци, обичаше много да се хвали. Като касиер на църквата, по време, когато не са имали редовен свещеник, той се е грижел да търси, намери и доведе свещеник за кръщеня, помен и служба. И естествено е било свещеникът да преспи в дома му или да си отпочине след служба. Това обстоятелство използва бай Спиро, за да се похвали пред съседите си: Не е лесно да посрещаш поп вкъщи, за да го посрещнеш добре, трябва да заколиш нещо – агне, петел или кокошка.

Постъпих аз на служба в с. Деврене. То се разбира от само себе си, че и аз почнах да посещавам дома му. Та няма да отида при партийния...

В настоятелството бяха 5 души. Един от тях беше бай Кръсто Стоянджиков. След служба, кажа си словото, раздам нафора, размислям някоя приказка с настоятелите, и всички се разотиват. След няколко служби забелязах този човек, че се върти около мен, като че иска нещо да ми каже, а не се решава. Така продължи още няколко

служби – другите се разотиват, той пак остава и пак не ми каза нищо. Беше ми любопитно да разбера какво го вълнува. И накрая реши да го попитам:

– Бай Кръсто, ти като че ли искаш отдавна да ми кажеш нещо, а не се решаваш?

Изчерви се човекът като влюбена гимназистка, че съм разбрал мислите му. И промълви с притеснение:

– Искам да ми гостувам, ама аз съм беден човек, не мога като Спиро да посрещам хубаво. Та ми беше неудобно да те покана.

– Това ли ти е болката бе, Божи човече? Че Спиро да не посрещна царя в дома си? – Вханах го под ръка и направо у тях отидох.

След този ден неговият дом ми стана главната квартира в с. Деврене. Аз бях забелязал лукавството на Спиро и отбягнах да ходя в дома му. Но докато беше касиер, това беше потребно. Като станахме съвсем близки с бай Кръсто, той ми разправи и хвалбата на Спиро.

Симеон, синът на бай Кръсто, си намери булче, ожениха се и три деца им се родиха. Но Симо заболя от рак и почина. Беше голяма скръб. Съдба човешка, аз откъс различна.

Аз отдавна бях напуснал енорията, сменен от техен съслужянин – отец Стефан Донушев. Но приятелските отношения с бай Кръсто и много други енориши от селото продължиха дълго време. Идват в града, обтиват се у дома било да си оставят багаж, било само да се видим. А бай Кръсто ми беше нещо повече от всички. Той с чистата си душа и доброто си сърце ми беше най-близък човек от това село.

През 1968 г. построи новата си къща на мястото на старата. Вторият етаж не беше изцяло стегнат, а имах само една стая оправена. Решихме с жената да помогнем на добрия бай Кръсто. Отидох на Деврене и му предложих моя план. Параскева, снахата

им, работи с тях по къра без всякаква перспектива, разбира се и без доход. Децата им все дребни, голямото беше около десет години. Поисках да ми я поверят, да дойде да живее при мен, за да мога да я наглася някъде на работа, да получава заплата и детски надбавки. А те да се грижат за децата и, когато отсъства. Уговорихме се да ме послуша и на първо време каквато работа и намери, такава да почне. А беше и с прогимназиално образование. Съгласиха се и приеха с радост предложението ми. Доведох я вкъщи и я настаних в стаята на втория етаж.

Горското стопанство набирало работници за засажане на дървчета в балкана, сутрин и вечер ги извозваха с камioni. Уредих я там на работа. След около два месеца я назначиха разсилна в банката. При всеки удобен случай си ходеше на село. Но и много често нопушавше у нас. Така минаха около две години. Но мен ме постигна нещастие, почина жена ми. Няколко дни след погребението предупредих Параскева, че не е удобно повече да живее у нас. И да си намери квартира. Тя беше откровена и ми каза, че и тя това е помислила. Минаха няколко дни, попитах я, казва ми, че не е намерила квартира. Аз исках да изпирявара хорската мълява, затова потърсих и намерих подходяща квартира, и то пак в центъра на града. Бяха минали 40-те дни от смъртта на жена ми. Казах, че съм и намерил квартира, а тя ми отговори:

– Нямам намерение да се местя.
Гръмна ме.
– Как така? – два промълвих. А тя:
– По закон не можах да ме изгоних. Сега с зимен сезон и когато искам, тогава ще ти освободя стаята.
– Ще видим! – казах й строго аз. Бях я присел като сестра, без да плаща наем, на два пъти работа и търсих, а сега върху скръбта

ми и ядове ми създава. Аз съм на 50 години, тя на 32, а хората си нямат друга работа и ще си отворят устата. Трябаше да се избърза. Бях й дал ключ от входната врата. Сетих се и без да правя излизни разности, сложих райбер на вратата. Ние бяхме само с малкия син Николай тогава, той ходеше следобед на училище. Митко и Ели бяха студенти.

Сутринта Параскева отиде на работа, аз завъртях райбера. Тя понюха си и двата и през работно време. На обяд не можа да се прибере в стаята си. Вечерта след работа пак така, отишла си на село. На другия ден отишла да се оплаква на архиерейския неместник. Вика ме Столичнев и ми крещи:

– Как може ти, свещеник, така да постъпиш с квартирантката си?

– А как трябва да се отнасям, аз вдвоец и тя вдовица? – питам го аз него и продължавам: – Ти помислил ли си по този въпрос, та ми крещиш.

Познаваше ме добре и мълякна. Но Параскева отишла и в партията да се оплаква. На другия ден ме викат там.

– Как може ти, свещеник, да торможис тази бедна жена? – беше въпросът на партийния другар.

Аз му разказах подробно за случая. Че съм я довел от село, без да искам наем, намерих й работа. А сега, след смъртта на жена ми, не ми е удобно да живея у дома точно защото съм свещеник. Но тя не ме разбира. Беше избран човек партиецът...

Отишла за резултат. Каза ми в тридесетдневен срок да си намери друга квартира и да я освободя стаята. Намери си квартира и си изнесе багажа, а той не беше много голям, защото стаята беше оборудвана от нас.

Това е дългата история на райбера на входната ми врата. Той изигра важната роля тогава.

Прот. Георги АШИКОВ

Само Библията не изгоря

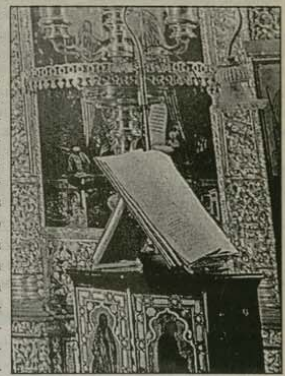
Преди няколко дни срещнах на улицата една позната жена, която ми се оплака, че апартаментът на неомъжената й дъщеря във Варна бил запален от някакъв човек, за когото на шега обещала да се омъжи, а след това съксяла с него. Ще кажете – битово отмищение, предизвикано от една лекомислена девойка и един отмистителен любовник. Друго ми направи впечатление в този неприятен случай. Пожарът не само изпепелил цялото имущество, но изгорял покривът и се разпукали стените. Цялата къща трябва да се събори и построи отново. Самата потърпевша каза на майка си, че вече не вярва в никого и нищо, щом тази трагедия се е случила с нея. Как можело Бог да допусне това да се случи, след като тя носела затно кръстче и даже била папиала неведнъж свещи в църква?

Човек остава смаян до каква степен българинът, който от векове е религиозно непросветен, гледа елементарно и суеверно на вярата си. Носенето на кръстче и паленето на свещ се превръща само във външна форма, обредност, символизъм, ако ние не понесем житейския си кръст и не тръгнем след Христос. Ако не превърнем душите си в светилници пред целия свят, както Христос е заповядал, никакви свещи няма да ни озарят с вечната светлина. Ако не докажем на дело нашата любов към Бога и хората, никакви лъжи и лицемерие няма да ни спасят. Големият познавач на човешката душа св. Исаак Сириец отбелязва: „Когато достигнем любовта, ние достигаем Бога; нашият път свършва и ние преминаваме на острова, който е извън този свят.“

Най-интересният факт при този пожар е, че единственият предмет в къщата, който не изгорял, била Библията. За мен това е невероятно чудо, което изобщо не е направил впечатление на озлобената и разочарована девойка. Неволно си спомням думите на Авраам в Евангелието, който казва на богатства в ада, че братята му няма да повярват дори ако някой от мъртвите възкръсне (Лука 16:31). С подобно неверие и жестокосърдие се сблъска и апостол Павел, който пише: „На невярващите... богът на тоя век (дяволът) е заслепил умовете, за да ги не озари светлината на благовестието за славата на Христа“ (2 Кор. 4:4).

Ние не трябва да презираме илю, още по-малко, да мразим невярващите, а да се стремим да победим злото с добро, като се молим за тях. Бог е силен да извърши останалото.

Архим. доц. Павел СТЕФАНОВ

ТАЛОН ЗА АБОНАМЕНТ

за „Църковен вестник“ и сп. „Духовна култура“

Посочете изданието и периода от време, за което искате да се абонирате (моля, попълвайте четливо с печатни букви):

Име..... Презиме.....
 Фамилия.....
 гр./с..... п. код.....
 общ.....
 обл.....
 ж.к.....
 ул.....
 №..... бл..... вх..... ап..... тел.....

Изпращайте на адреса на издателството попълнения талон за абонамент с приложена квитанция от почтенния запис или копие на платежното нареждане.

(Цените за абонамент и адресът на издателството са публикуван на 8 стр.)

София: „Инж. Ив. Иванов“ 70А (до пазара „Димитър Петков“)
 Тел.: 931-22-68, 32-50-79; GSM 087/58-64-24

† Агенция „Хронос“ †

с 14-годишна практика в траурно-обрядната и възпомогателна дейност.

► ПРЕДЛАГА УСЛУГИТЕ СИ НА АКТУАЛНИ ЦЕНИ

ПОГРЕБЕНИЕ – 295 лв. (в сумата е включено: административно оформяне на документи; транспорт в гр. София и гробищница; хладилна камера за 24 ч.; ковчег, драперия, покров, аранжиране на ковчег; надгробен кръст; изкопаване и зариване на гроба; товаро-разтоварна дейност в гробищница; комплект свещи, жито и погача за 20 човека, 20 комплекта пластм. прибори, бутилка вино, траур за врата и 20 бр. траурни ленти; 10 бр. некролози за 40 дена, 6 мес., 1 год.)

Църковните свещи, използвани в ритуалите, организирани от агенцията, се закупуват само от храмовете и църковните магазини на каноничната БПЦ.

- Денонощно обслужване
- Окончателно разплащане – след церемонията
- Разсрочено заплащане – до 6 месеца без лихва
- Подсигурява се свещник от храмовете към каноничната Българска православна църква, където се

► ОРГАНИЗИРАТ ПАНИХИДИ

Пълна информация, ценоразпис и каталози за предлаганите услуги ще намерите във всеки храм на каноничната БПЦ.

Храм „Свети Дух“ в кв. „Надежда“

Храмът „Свети Дух“ се намира в северната част на София, отдалечено на шосето София-Лом. През 1906 г. са построени първите къщи в този район. Живущите тук всяка година на Свети Дух се събирали на празничен доводсет за празник и бекет. Така прародител Свети Дух станал обреден празник на тогавашната махала „Надежда“.

През 1920 г. е бил вече построен параклис, посветен на Свети Дух, в който са били отслужвани редовно богослужения. Така този параклис, а по-късно и новопостроената църква са запазили храмовия празник и името „Свети Дух“ до ден днешен.

Църквата-параклис вече била тясна да побере богомолците от „Надежда“. По тази причина църковното настоятелство през юли 1926 г. поискало разрешение от св. Софийска митрополия да построи нова църква. През август 1931 г. се провел търж за построяване на храма по стопански начин. Г-н Проино Иванов Проиков спечелил тър-

га, построи и довършил църквата. Църковното настоятелство с разрешение на св. Софийска митрополия определило датата за освещаването на храма. Това събитие било ознаменувано и запаметено върху вградената мраморна мемориална плоча над южната врата на храма с надпис: „Съгради се този храм през 1932 г. при царуването на Негово Величество цар Борис III. Биде осветен на 9.X.1932 г. от Негово Високосвещенство Митрополит г-н Стефан, председател св. иконом С. п. Теофилов и настоятелство: Илия Ганински, Ив. Тодоров, Спас Богданов, И. Илиев, Илия Любенов. Строител: П. И. Проиков“.

Архитектурният стил на храма принадлежи към един от най-старите типове – еднокорабна куполна базилика. Той има правоъгълна форма, един кораб (наос) и слабо засводен таван. Храмът е ренесансов тип с колонада и арки отъвн, опасани притвора от южната врата и цялата западна стена. На северната стена на кръщелната се из-

дига висока, четиристенна камбанария с купол, която придава величествен вид на храма. Високо в западната лицева стена над централния вход на храма е вградена иконата „Свети Дух“.

Храмът е светъл и просторен. Корабът е квадрат с размери 10,30 м и височина около 8 м. Светлината го осветява през 26 прозореца, от които 23 са високи, куполовидни (с арки).

Светият олтар е еднопрестолен. В олтарната апсида е светият престол, който е изработен от камък. От северната страна на светия престол е проскомидията. Тук се извършва подготовителната част на св. Литургия. В нея се пази богослужебните състави и утвари. От южната страна на олтара е дяконикът. Тук престояват дяконите и свещенослужителите по време на богослужение.

Иконостасът е изработен през 1922 г. от Христо Янков от махала „Надежда“. Той е направен по модел и размери на левия подвижен иконостас на цър-

вата „Свети Спас“ в София. Иконостасът е подобрен, уголемен и приспособен за размерите на олтара на новопостроения храм. Той е без дърворезба. Само над апостолския ред икони е нарисувана лозница с гроздове, което е характерно за възрожденската украса. Изработен е с маслени бои. Царските двери са с дърворезба от неизвестен автор. Иконите на св. Богородица и св. Йоан Богослов са със златен обков.

Иконите на иконостаса са поръчани при художника г-н Желязков през 1921 г. за стария параклис. По същото време са били изработени и „Тайната вечеря“ и иконата на Господ Иисус Христос – за владишкия трон.

На лявата врата на Царските двери с изписана иконата на Архангел Гавриил, а на дясната – на св. Богородица. Над Царските двери е „Тайната вечеря“, а над нея – „Неръжтовен образ“, а отгоре – светото Разпятие. Отляво над апостолските икони са кръглиците икони на „Света Богородица“, а отдясно – „Св. Йоан Богослов“.

Изображението на Господ Иисус Христос и на св. Богородица са изработени в стила на руския художник Васнецов, който е изработил иконите и на храм „Св. Александър Невски“.

До южната врата на храма в самия наос е монтирана храмовата икона „Свети Дух“, на Живоворящата и Единосъщна Света Троица. Срецу нея на северната стена е поставена иконата „Всех скорбящих радость“.

Притворът се състои от две помещения. Същински притвор, където се продават свещи, и канцелария. Другото помещение (северното) е кръщелната, където се провеждат и изповедите, с вход за балкона. Над притвора е балконът, където пет хористите по време на божествената св. Литургия.

Изографисването на храм „Свети Дух“ е било благословено и записано на мраморна ламната плоча, поставена в притвора при главния вход на храма със следния надпис: „В слава на Светата и Единосъщна, Живоворяща и Неразделна Троица, Отца, Сина и Светия Дух с благословението на Негово Светейшество Български Патриарх Максим през 1983 г. се завърши пълното изографисване на този храм, посветен на Светия Дух“.

Изгорфията извърши художникът богослов Ангел Радушев.

Стенописите на храма са в стил византийски. Те

са направени на всички стени във вътрешността на храма. Изографисването е извършено с френски маслени бои, подобри е личен емулгатор.

В св. олтар на отсрещната стена на апсидата е нарисувана „Ширшя небес“. На дясната колона на апсидата е изписан „Св. Архангел Гавриил“, а на лявата – „Св. Архангел Михаил“.

От едната страна на „Св. Богородица“ е „Св. Яков – брат Господен“, до него е „Св. Василий Велики“. Отляво е „Св. Йоан Златоуст“, а отдясно – „Св. Григорий Богослов“.

В дяконика е изографисан „Св. архидякон Стефан“. Вдясно от него е композицията „Ветхозаветната Света Троица“.

В проскомидийника са изографисани „Св. мчч Неофит“ и „Крайное смирение“. Над проскомидийника е изографисан „Иисус Христос в Гетсиманската градина“. Над дяконика е изписан „Иисус Христос носи Кръста към Голгота“.

Стенописите придават особено великолепие и тържественост на храма. Сега, след направения от настоящото църковно настоятелство основен ремонт, храмът е още по-привлекателен и уютен. След 1989 г. църковното настоятелство е направило оградата на двора. Направена е цялостна смяна на електрическата и вентилационната система, парното отопление, ново остъкляване, измазване на храма и другите постройки на църквата. През 1995 г. е закупен и монтиран павилион за църковни утвари. През 2000-2002 г. църковното настоятелство е направило реставрация на иконостаса, на всички икони и на тавана на храма.

Всяка сутрин в осем часа в район „Надежда“ се чува камбанният звън, известяващ началото на божественото богослужение в храм „Свети Дух“. Водени от него се спираме пред обширния, грижливо поддреден църковен двор, с висока желязна ограда и широки отворени порти. Две

али от запад и от юг везведат забързаните богомолци в храма.

Храмът „Свети Дух“ се ползва с голяма любов на много възрастни не само от „Надежда“, но и от други квартали и населени места. Върволиците от часотка пред вратите на храма хора са огромни в неделни, празнични и особено на големите Господски и Богородични празници, дошли да слушат прекрасните божествени богослужения, придружени с много добре подготвени проповеди в края на всяка божествена св. Литургия.

Храмът обслужва северната част на София и има пет енории. Сега енорийски свещеници в него са: свещеноиконом Кирил Лозанов Танчов – председател на църковното настоятелство, йерей Христо Д. Димитров, йерей Георги Стоянов и йерей Константин Вълчев, които пастирски обслужват своите енории, изпълнявайки ежедневно светото богослужение, съпроводено с песенция на клироса певец Иван Свраков и съпровод с професионалното пееие на мъжки хоров състав с диригент Вълко Христати-ев.

Съгласно устава на БПЦ храмът „Свети Дух“ се ръководи от църковно настоятелство. То е под председателството на свещеноиконом Кирил Лозанов Танчов.

Храмът се намира в район „Надежда“, на ул. „Св. Петка Търновска“ № 36, отдалечено на шосе София – Лом, в близост до община „Надежда“ (тел. 38-10-75). От центъра или от централна жп гара София се пътува с трамвай № 1, 6, 7 и се слиза на спирка „Хали Надежда“. Първата пресечна улица вдясно ви довежда до ступицата се между блоковите храм „Свети Дух“.

Цветанка ГЕРГИНОВА

Св. Тихон Задонски

Наставления за вечен живот

За вечен живот сме сътворени от нашия Създател, със Словото Божие сме призовани и със свето Кръщение сме обновени. И Христос, Синът Божий затова е дошъл в света, за да ни призове за вечен живот и да ни приближи към него – и само Той ни е необходим за тази цел.

Да получиш вечен живот, това трябва да бъде първата ти грижа и стремеж. Нямах ли него, дори и целия свят да притежаваш, нищо нямаш. Всеки грях и пристрастие към съестата на света те отдалечава от него. Пази се от тях, за да не се лишиш от вечен живот. Ако полагаш усилия да пазиш временния си живот, макар че неизбежно ще го оставиш, и всичко правиш, за да не се лишиш от него – несравнено повече трябва да търсиш вечния живот и цялото си старание да влагаш, за да не се лишиш от него. Всичко временно е нищожио в сравнение с вечното. Търси само вечния живот като твоето единствено истинско добро и избягвай с цялото си старание всичко, което затваря вратата към него. Бог е човеколюбив и иска да се спасиш. Нека това да бъде и твоето желание и така непременно ще се спасиш. Искай и търси така, както гладният търси храна, а жадният – питие, и ще получиш това което искаш.

Не подражай на тези християни, които в този свят искат да се обогатят, да придобият чест и да се прославят. Те са забравили, че Синът Божий е пост-

радал и умрял за тях и чрез страданието и смъртта си е отворил вратата към вечния живот и към това ги е призовал. Ясно е, че те желаят и търсят само това, което виждат, а което не виждат, към него не се стремят.

Всеки ден те подобно на Адам в рая посягат на забранения плод и предкуват своята беда, а със сърцето си отстъпват от Бога. Приличат на израелтяните, които, излизайки

от Египет, обрнали пак сърцата си към поробителите и така разгневили Бога.

По същия начин и християните, които при св. Кръщение са избавени от дяволските козини, както израелтяните от игото на фараона, и са призовани за вечни блага, често отклоняват сърцата си и се привързват към светското и видимото, оставят вечното и търсят временното. Не подражай на такива християни, но към вечното благо с вяра и сърце се стреми. Християнското имане и наследство, чест и слава, богатство и съкровище не са от този свят, а са в бъдещия век. В небесното жилище са пригответени всички блага от Небесния Отец. Тях търси с цялото си старание, а от светските неща се ползвай с внимание и страх Божи, да не би с излишеството да разгневиш Господа Твоя Бог.

Апостолът е казал: „Понеже нищо не сме донесли на света, явно е, че не можем и нищо да изнесем. Като имаме прехрана и облекло, нека с това бъдем доволни“ (1Тим. 6:7-8).

Превод ЦВ

ПРОДЪЛЖАВА АБОНИРАНЕТО ЗА 2002 г.	
„Църковен вестник“	сл. „Духовна култура“
1 година ..... 19,20 лв.	1 година ..... 16,80 лв.
6 месеца ..... 9,60 лв.	6 месеца ..... 8,40 лв.
3 месеца ..... 4,80 лв.	3 месеца ..... 4,20 лв.
1 месец ..... 1,60 лв.	1 месец ..... 1,40 лв.
Цена на 1 брой ..... 0,50 лв.	Цена на 1 брой ..... 0,50 лв.

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА
СВ. СИНОД, София – 1000
ул. „Обориска“ №4
тел. 987-56-11
тел. факс 980-30-16
Главен редактор
свещ. АНГЕЛ ВЕЛИЧКОВ
Ръкописите не се връщат.

Банкова сметка на Синодално издателство на БПЦ
ТБ Бюхем, клон Европа – София, пл. „Св. Неделя“ № 19
банков код: 660 96 608, сметка: 1018147018
Сумите да се изпращат с пощенски запис или по банковая сметка, в която да се изписва точният адрес и пощенският код на получателя!
Напомняме, че „Църковен вестник“ съдържа свещени текстове и изображения и не бива да се използва за битови нужди.